

ГЕОРГИ МИШЕВ

ОСЪМСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Някога, в стари времена, планината Хем родила два потока. Родения през деня тя нарекла Бели Осъм, а родения през нощта — Черни Осъм.

— Деца — казала веднъж планината, — аз съм вече стара, нямам сили да ви храня и двамата. Съдено е единият от вас да загине. Тръгнете на север. Който пръв стигне Дунава и потопаи чело във водите му, той ще остане да живее.

Надигнали се Бели и Черни Осъм и поели на север. И, разбира се, всеки бързал по-скоро да стигне Дунава, защото на всеки му се живее на този свят!

Но пътят до голямата река не бил никак лек. Издигали се хълмове и скали, препречвали се долове и пукнатини.

— Трудно ще ни бъде, братко — казал Бели Осъм. — Трябва много да криволичим, да заобикаляме, може дори да се наложи за малко да се върнем назад.

— Какво приказваш! — възмутил се Черни Осъм. — С такива мисли никога няма да стигнеш голямата река! Криволици, заобикаляне — глупости!

— Но пред нас се изпречват толкова мъчнотии!

— Не ме интересуват мъчнотиите! Аз ще вървя направо. Защото най-късият път е правият! — казал Черни Осъм и понеже бил по-нетърпеливият тръгнал срещу хълмовете и скалите. Много дни се блъскал в тях, мъчел се да ги пробие, пенел се от яд. После се дръпвал в някой вир, главата му се въртяла от замайване и така ставали въртопите.

По същото време Бели Осъм бавно дълбаел коритото си. Заобикалял непроходимите места, търсел нови пътища, криволичел и крачка по крачка се приближавал към Дунава.

Той пристигнал пръв.

— Ти си по-умният! — казала му старата планина Хем. — Ти ще останеш да живееш.

След време ето че се задал и другият брат — изнемощял, размътен, едва-едва се влачел от умора. Като го видяла такъв, на старата планина й дожаляло. Каменна била Хем, но майчиното сърце е милостиво дори когато е от камък.

— Живей и ти! — казала тя на Черни Осъм. — Но влей водите си в коритото на своя брат. И нека новата река занапред да носи неговото

име.

— Почакай, майко! — казал Бели Осъм. — Ние сме двама братя. Старите ни имена винаги ще ни напомнят за миналото. За да ги забравим, по-добре да се наричаме само Осъм.

— Ти имаш и добро сърце! — усмихнала се планината. — Да бъде, както казваш.

Оттогава и до ден днешен една бистра река криволичи из гънките на Дунавската равнина, заобикаля хълмове и скали, пени се и се върти из вировете и бърза, бърза на север.

Река Осъм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.